

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

VIII. Quid sentiendum sit de privilegio animarum &c. per Bullam Sabbatinam manifestato? Asseritur Divini Officij, Pontificia, purpuratorum Patrum, Antistitumque autoritate & suffragio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

CAPUT VIII.

Quid sentiendum sit de privilegio animarum &c. per Bullam Sabbatinam manifestato?

Asseritur divini Officij, Pontificia, purpuratorum Patrum, Antistitumq; Authoritate ac suffragio.

I 20.

DISSERUIMUS hæc de revelatione Ioannis XXII. de Bulla Sabbatina, per ipsum promulgata, per quam DEIPARÆ apparitio & revelatio ipsi exhibita innotuit. Restat nunc ut de re ipsa revelata, Privilegio scilicet Sabbatino, seu liberatione animarum e purgatorio nonnulla dicamus. Quærimus ergo in præsentibus, utrum re ipsa ita sit, quod animarum eorum, qui Confraternitati B. MARIE V. de Monte CARMEO adscripti fuere, sacr. ejus SCAPULARE gestando, & præscriptis ab eadem munera observarunt, Sabbato ab eorum obitu, si contingerat eas purgatorio addici, inde eripiantur? Priusquam quæsitio satisfaciamus, nonnulla observanda & supponenda veniunt.

Post iudicium universale nullæ manebunt animæ in Purgatorio.

Origen. Hom. 14. in Luc.

Lib. 21. de civit. Dei. cap. 16.

Utrū ultra decennium nullæ detineantur in Purgatorio?

Nō est contra vindictivā Dei iustitiam,

Supponendum est *primò*, animas purgatorio adjudicatas tam diu in illo detineri, donec pro peccatis suis actualibus satisfaciendo Divinæ iustitiæ satisfaciant, vel aliorum satisfactiones pro eorum compensationem poenarum culpis illarum debitarum DEO obtulerint: ideoq; contingere non rarò solet, ejusmodi animas per multum ibidem annis hæere; non quidem ita, ut aliqua etiam post iudicium universale sint ibi mansuræ adhuc purgandæ (quam opinionem in errorem quidam tribuunt Origeni) cum Augustinus dicat, purgatorias penas nullas futuras, nisi ante illud ultimum tremendumq; iudicium; neque etiam ita, ut ultra decennium nulla ibi detineatur, ut videtur sententia ex levibus quibusdam conjecturis permotus Soto in 4. d. 19. q. 1. art. 2. verum secundum proportionem & mensuram poenæ, quam DEUS æquissimus Judex taxavit, pro peccatis exsolvendæ.

Supponendum est *secundò*, non esse contra vindictivam Dei iustitiam, si subindè nonnullæ animæ, propter oblata ab alijs pro peccatis opera satisfactoria, citius liberentur, quam exigebat reatus poenarum delictis

delictis suis debitarum. Cujus ratio est, quia talia opera æquivalent pœnis illis temporalibus, quas justo DEI judicio animæ istæ ibidē pe-
 pesserunt erant; adeoq; hie, ex parte ejusmodi opera offerentis, inter-
 cedit ratio justitiæ commutativæ, per quam DEO æquivalens satisfac-
 tio redditur; ex parte verò DEI manet integra illæsaq; ratio justitiæ
 punitivæ. Et hinc est, quod P. Suarez eum S. Thoma, alijsq; per-
 multis Theologis doceat, satisfactionem viventium pro defunctis esse
 simpliciter de justitia, & infallibiliter acceptari secundum totum suum
 valorem.

TERTIO supponendum est, licet ita sese res habeat, quod per
 opera satisfactoria DEO offeratur æquivalens compensatio pro pœ-
 nis, quas in purgatorio luituræ erant illæ animæ, attamen nobis
 nonnisi per revelationem constare potest, an illæ animæ de facto libe-
 rentur: quia ignoramus, an ex parte nostra debitis modis, ac re-
 quisitis cum circumstantijs peregerimus ea opera, pro commutatio-
 ne talium pœnarum necessaria.

QUARTO supponendum est, sicuti Spiritus sanctus, licet om-
 nibus sacrarum litterarum Scriptoribus semper & specialiter adstite-
 rit, ne in scribendo errarent, non tamen omnibus semper immediatè,
 & de novo revelavit, quæcunq; scribenda erant, verum quandoque
 aliquos excitavit solum, ut audita, vel visa scriberent, interim iisdem
 specialiter adfuit, ac direxit, ne laberentur, uti patet ex S. Luca in
 principio sui Evangelij: nihilominus tanta & non minor fides adhi-
 betur his ab Ecclesia, quam illis, qui immediatè ex Divina revelatio-
 ne scripsere. Ita, proportionem tamen servata, dico de revelatione
 facta summis Pontificibus de re aliqua gravissima, & Ecclesiæ propo-
 nenda. Sicut enim illis, quibus immediatè fit Divina de hujusmodi
 re revelatio, Spiritus sanctus adfuit, ne facillè labantur, ita reliquis
 Pontificibus, qui postmodum eandem rem ex auditu approbant,
 confirmant, ac de novo publicè proponunt Ecclesiæ, specialiter Spi-
 ritus sanctus assistit, esto talis res nō concernat dogma fidei, vel mo-
 res. Non quod in particularibus quæstionibus & controversijs facti
 non possint errare Pontifices, sed quia in hujusmodi gravioribus ma-
 jorisque momenti quæstionibus speciali Spiritus sancti assistentia di-
 riguntur, ne facillè errent.

His præsuppositis dicendum est, re ipsa ita esse, quod animæ
 illorum,

si propter
 aliorum
 satisfactio-
 nes quædã
 citius libe-
 rentur,
 quàm earū
 exigebat
 reatus.

Tom. 3. in
 3. p. disp. 48.
 sect. 6.

Licet satis-
 factio vi-
 vèntium pro
 defunctis
 sit de justiti-
 a, non ta-
 men nobis
 constat, an
 de facto li-
 berentur.

Luc. cap. 1.

Afferitur
Privilegiū
Sabbatin.
Pontificiā
authorita-
te ac suf-
fragio.

illorum, qui in vita sua habitum seu Scapulare B. V. MARIE de Monte Carmelo gestarunt, & servanda observarunt, quanto cyus berentur à pœnis purgatorij, post eorum obitum, præsertim ipso die Sabbati, qui specialiter eidem beatissimæ Virgini dicatus est.

Hoc assertum ut certum & indubitatum habendum est, cum obsumptum sit, & iisdem fermè verbis contineatur in supra productis apostolicis litteris, Romanorumq; Pontificum decretis, quos collat ex SS. Patrum sensu esse *Os & linguam Ecclesie*, quæ in rerum piarum determinatione hallucinari non potest, cum Spiritum sanctum habeat ducem & moderatorem.

Nihil etiam continet Divinæ Justitiæ in puniendis peccatis actibus, vel venialibus, vel mortalibus quoad culpam pœnamq; æternam remissis adversum; aut Catholicæ fidei; probatæ Theologiae sanæq; doctrinæ contrarium, uti ex hæcenus dictis liquidò constat constabitq; amplius ex infrà dicendis.

Fuit divinitus revelatum Joanni XXII. & authenticè in Ecclesia publicatū.

Præterea hoc Privilegium Joanni XXII. summo Pontifici, in superioribus Capitibus demonstravimus, cælitus revelatum fuisse, & per authenticum Diploma legitime in Ecclesia propositum, ergo verum, indubitatumq; erit. Consequentia patet ex ultima suppositæ ne mox exposita. Nam in rebus istiusmodi specialiter summis Ecclesiæ Pastoribus Spiritus S. assistit, ne facile labantur in similibus approbandis, publicèq; in Ecclesia proponendis.

Licet autem hujus privilegij revelatio JOANNI Papæ exhibitæ non sit de aliquo determinatè & in particulari, est tamen in generali in communi, quod ad veritatem hujus propositionis omnino sufficit. Imò hoc debet Confratres reddere cautiores, sollicitioresq; ut attentius satagant præscriptis sibi muneribus satisfacere; cum contingere possit; quod non obstante hoc Sabbatinæ Bullæ privilegio quispiam particulari nec quanto cyus, nec Sabbato ab expiatorio igne eripatur: vel quia nonnunquam neglexit aut intermisit præscriptas à DEO PARA hujus Privilegij ergo obligationes ac munera: aut si nunquam prætermisit, segnius tamen atq; indiligentius illa præstitit, nec respicienda cum pietate ac perfectione. Hæc verò quàm sint conformia legi & in Ecclesia receptæ doctrinæ nemo non videt. Imprimis enim quislibet gestans Marianum Scapulare, ejusq; Sodalitio adscriptus semper incertus est, & ignorat, utrum sibi in particulari hoc proderit privilegium,

legium, ideoq; per hoc excitatur ad frequentanda, minimeq; negligenda alia pia opera, & media ad evadendos purgatorij cruciatus. Impellitur deinde quilibet ad ritè perfectèq; præscripta Confraternitatis munera, pietatisq; opera obeunda: qualia sunt, castitatem pro suo statu colere, Officium DEIPARÆ recitare, aut jejunia & abstinentiam observare, &c. quæ pro hujus privilegij adeptione necessaria sunt. Deniq; ex hoc privilegio, & communicata de eo Joanni Pontifici revelatione, constat contra nostri temporis hæreticos, & Purgatorium esse, & animas ibidem detentas juvari precibus Sanctorum, & operibus bonis satisfactionibusq; vivorum. Hæc verò omnia tantum abest, ut sanam Catholicamq; doctrinam offendant, ut eam haud parum etiam confirmet, ac promoveant.

Probatum præterea nostra assertio autoritate complurium Pontificum privilegium Sabbatinum, per Bullam JOANNIS XXII. divulgatum, comprobantium, Alexandrum V. Clementem VII. Pium V. & ut transeam alios, Gregorium XIII. suis Apostolicis Diplomatum privilegium Sabbatinum in Bulla JOANNIS contentum, iterum iterumq; legitime comprobasse, confirmasse, corroborasse, Christiæque Fidelibus proposuisse, satis superq; supra demonstratum est; at juxta ea, quæ in quarta suppositione diximus, non modo ijs Pontificibus, quibus immediatè quidpiam revelat Spiritus sanctus, Ecclesiæ proponendum universe, specialiter afflittit, ne facile aberrant, verum etiam eorundem successoribus, qui decursu temporis idipsum comprobant, confirmant, similiterq; publicè proponunt, ac promulgant; ergo eandem fidem promerebuntur, cum utrisq; uti dictum est, specialiter Spiritus sanctus adsit.

Neque obstat, si dicas Pontifices in similibus occasionibus solere uti consilijs Theologorum, inquisitionibus, & informationibus, &c. quæ necessaria minimè forent, si Spiritus sanctus specialiter ijs afflitteret, & similia revelaret, cum is inquisitione, consilioq; hominum non egeat; nam etiam in rebus fidei proponendis ac definiendis solent adhibere & præmittere varias inquisitiones, consultationes, & uti medijs hunc in finem à DEO concessis, qualia sunt, Scriptura sacra, traditiones Divinæ & Apostolicæ, Concilia, doctrina SS. Patrum, Doctorumq; Ecclesiæ, rationes naturales, & his similia, pro ratione materiæ, & quæstionum difficultate; quod jam inde à temporibus

122.

Referuntur Pontifices, qui illud comprobant, confirmant, &c.

A. 15.

I 23.

Afferitur
Decreto
Pauli V. &
sacr. ge-
ner. Ro-
man. Inqui-
sitionis.

Cur Privi-
legiū Sab-
bat. de ve-
ritate mi-
nimè su-
spectū sit?

ribus S. Petri, primitivæq; Ecclesiæ, ad hoc usque tempus observa-
tum videmus. In primo quippe omnium Concilio S. Petrus exactis-
simam inquisitionem, antequam in alterutram partem quidquam su-
tueret, adhibuit. Qua præmissâ, ait: *Visum est Spiritui sancto, & nobis, &c.*
Non ergo opus alienum à Spiritu sancto sunt disquisitiones ac con-
sultationes, quas Pontifices in comprobandis ac confirmandis præ-
decessorum suorum decretis præmittunt, adhibentque: nec minus
Spiritus sanctus ipsidem adest, quàm illis, quibus immediatè de re ab
qua facta est divina revelatio.

Solidissimum quoque nostri Privilegij seu asserti testimonium
& ineluctabile præbet firmamentum, Decretum sacræ & generalis In-
quisitionis, jussu Pauli V. anno 1613. Romæ editum, quod supra Co-
pit. IV. num. 98. ad verbum exscripsimus. Circa quod pauca præ-
hinc observanda veniunt.

Primum, mandari hoc Decreto universis Pontifice supremo
inferioribus, ut permittant, & non prohibeant Carmelitas prædicare
& publicare in Ecclesia hoc Privilegium: *Patribus Carmelitanis permi-
tatur prædicare, &c.*

Secundò, permittuntur prædicare hoc Privilegium non uni par-
ticulari Regioni, Provinciæ, Regno, Reipub. &c. sed toti Ecclesiæ,
quod *populus Christianus, &c.*

Tertiò, potest populus Christianus piè credere, ope & adjutorio
B. MARIÆ Virg. liberari animas suorum Confratrum à poenitentia
gatorij: *Quod populus, inquit, Christianus possit piè credere, de adjutorio be-
atarum Fratrum ac Confratrum sodalitatæ beatissimæ Virginis MARIÆ de monte
CARMELO, videlicet Beatissimam Virginem animas Fratrum & Confratrum in
charitate decedentium, &c.*

Quartò denique advertendum, Decretum hoc judicalem esse
sententiam ac definitivam Sedis Apostolicæ, & sanctæ generalis Inqui-
sitionis Romanæ, ut infra plenius docebimus.

Ex prima observatione deducimus, falsitatis argui non posse
hoc Privilegium. Nam Ecclesiæ gravissimè noceret, si falsa impudenter
prædicarentur populo Christiano, sciente, suadente, ac permittente
Fidei magistro, summo Pontifice; & ne id contingat, Spiritus sanctus
in ejusmodi rebus decernendis, & in Ecclesia, vel per ipsum, vel per
prædicatores, & verbi DEI præcones proponendis, specialiter ei as-
sistit.

fistit. Hinc est, quod alij Doctores, & aliarum Ecclesiarum Rectores, jam inde ab exordio nascentis Ecclesie ad Romanum Pontificem, tanquam ad Fidei Magistrum, & ad solidissimam veritatis petram semper provocarunt, & confugerunt, quotiescunq; aliquid, de quo ambiguum erat, an orthodoxe Catholicęq; doctrine consonum esset, in suis Provincijs ac Diocesisibus populo Christiano predicari intelligerent, ut de veritate certiores ac securi redderentur. Hoc testatissimum facit *Epistola S. Hieronymi 57. ad Damasum Pontificem*, in qua ipsum, & Romanam Ecclesiam velut exterarum matrem, & ad quam majores Fidei quaestiones referri solent, consulens, quid incerta (de qua maxima erat inter ipsos Episcopos disceptatio) fidei materia credere debeat, postulat.

Ex secunda observatione discimus, quanti momenti sit negotium hoc Privilegij Sabbatini; licet enim videatur tantum esse facti particularis, est tamen plane gravissimum, cum de consilio & consensu Pontificis, ac sacrae Romanae generalisq; Inquisitionis, proponi possit ac predicari universo populo Christiano. imo R. P. Raynaudo visum est, non ad facta duntaxat, verum etiam ad doctrinam suo modo pertinere hoc Pontificis Decretum, ut ex ejusdem mox referendis verbis constabit.

Ex tertia observatione habemus, hanc assertionem Privilegij Sabbatini eam obtinere auctoritatem & firmitatem, ut infra Fidei dogmata nequeat habere majorem, cum inter ea referatur, quae ab universis Fidelibus pie credi queunt; quid sit autem *pie credere*, infra enucleatius exponemus ex doctrina Angelici magistri *Quodlib. 9. art. 16.*

Ex quarta denique deducitur, standum esse huic Decreto ab omnibus sive Ecclesiasticis, sive Saecularibus, &c. cujus ratio est, quia judiciali, definitivęq; sententiae Romani Pontificis subditur omnis potestas, etiam saecularis, in his, quae Ecclesiam spiritualiter concernunt: quale hoc est Privilegium; ita N. Thom. Waldensis *lib. 2. doctrinal. Fidei, Soto dist. 25. quest. 2. Navarr. in cap. novit. de jud. not. 3. & alij.*

Fuit tamen nonnemo, qui satis audaciter ausit reclamare, affirmans, hoc Scapularis Privilegium non esse predicandum populo, & hoc predicare esse magnum scandalum. quem dedocere, & accuratius erudire,

Z

hoc

Omnes du-
bix fidei
quaestiones
ad summum
Pontificem
decidenda
referri de-
bent.

Quanti
momenti
negotium
sit Sabbati-
num Privi-
legium?

Cujus sit
authorita-
tis?

Decretum
Pauli V. de
Privil. Sab-
bat. habet
rationem
definitivę
sententię; &
quid inde
sequatur?

124.

hoc. citat. part. 2. quest. 5. P. Raynaudus docet Thó. Hurtadú quid censendú, ac quomodo loquendum sit de prefato Pauli V. Decreto. hoc subjecto voluit R. P. Theophilus Raynaudus discursu. [Liquet (inquit) Hurtadum manifestè corrigere Decretum Pontificium, quod jubetur, ne quis Episcopus, aut Fidei quæsitör, vel alius quicumque obstrepat Carmelitanis pro concione promissionem de qua agimus, (videlicet de adjutorio præstando animabus, & Purgatorio detentis) è contrario Hurtadus non vult eam prædicari, vel permitti ut prædicetur: idq; ait esse certum: & secus facere, est magnum scandalum, quo nihil potuit injuriosius in Pontificis Decreto proferri, sed homo solitus omnia sua sensa venditare, & oraculis, impegit hic in petram, in quam quisquis arietat, ipse confringitur, ut ait S. Augustinus, &c.] mox subjungit.

[Insuper ex Pontificio hoc Decreto inferendum est, quantumcumq; pungere videatur difficultas, in qua enodanda versamur, nequaquam tamen succumbendum ei esse: cum sit certum erroneum esse, & cum periculo Fidei violandæ conjunctum asserere permisionem, de qua agimus, non esse piam & probabilem. Quomodo enim non esset pium & probabile, quod Pontifex vult nemine contradicente spargi ad populum? ita ut non possint immediati circa Fidei Excubitores prohibere, quominus hæc promissio publicè proponatur? si enim res secus haberet, & hæc assertio promissionis supradictæ contineret doctrinam fermentatam, & furfuribus admixtam, Pontifex erraret, non jam in facto (circa quod Pontifices, tanquam homines ex falsa informatione possunt decipi) sed planè in doctrina, quam Pontifex docet esse piam, & idoneam, ut tanquam pium postulatum proponatur ovibus Christi: cum tamen aliter res haberet. At hoc dicere sorderet intollerabili errore: & quantum arbitror hæreticum, quod monstro in exemplo. *SIXTUS IV.* gemino Decreto relato in Corpus Juris, & firmato in Concilio Tridentino, ac per multos subsequentes Pontifices, declaravit, hanc propositionem *B. Virgo est concepta sine peccato originali*, esse piam & probabilem. Unde qui dicit hanc propositionem modalem, *pium est ac probabile ita sentire de Conceptione*, esse falsam, & Pontifices ac Concilium in ea tradenda errasse, non esset immunis ab hæresi, quia impingeret Magistris Fidei errorem in doctrina. Esto enim propositio de inesse, substrata huic propositioni modali, non sit de fide, imò possit sordere falsitate speculativâ (tamen non practicâ, quia prudenter existimatur vera, probabiliter

babiler ac piè) at speculativâ falsitate possit sordere. Hoc nemo debet negare. Ecclesia siquidem nihil adhuc definivit de puritate Conceptionis, spectatâ absolutè. Definivit tamen pietatem, & probabilitatem assertionis affirmantis eam puritatem. Unde huic definitioni obistere, sordet errore in Fide, non autem absoluta inficiatio puritatis Conceptionis. Idem igitur dico de permissione, quam excutimus. Nimirum supposito Decreto Pontificio, non posse salvâ fide negari, quod pium sit & probabile, eam permissionem habere pro vera: & quod possit licitè, & sine scandalo prædicari populis, & quod Bulla JOANNIS, qua hæc promissio continetur, non sordet errore: nec sit ab homine Catholico reiicienda, tanquam seminium scandalorum, aut contemptus mediorem salutis à Christo institutorum. Mirabile verò esset tot Pontifices, & tot oculatissimos Argos, qui cum eis excubant circa doctrinam sanam, cœcutivissè hac in parte: nec advertissè virus abditum in doctrina toties firmata, & quam disertè Ecclesia annuit prædicari, atque agnoscit piè credendam; proindeq; prudenter, & absq; periculo erroris prædici posse affirmari.] Hactenus ille.

Placuit hanc ratiocinationem tamen longiusculam ex eo describere, quæ id quod dicebamus adeò clarè demonstrat, ut nullus non perspicere possit, modò velit non liventibus oculis aspicere.

QVOD verò *quantocyus* solari, atque educere soleat DEIPARA Virgo Sodalium suorum animas, qui servanda servarunt, è piacularibus flammis, habetur expressissimis verbis, in lectionibus Divini Officij pro festo Commemorationis solemnibus B. MARIÆ Virg. de monte CARMELO, à sacr. Rit. Congregatione pluries approbati.

Non in hoc tantùm sæculo (verba sunt lectionis sextæ) Ordinem sibi tam acceptum multis prerogativis B. Virgo insignivit; verùm & in alio, (cùm ubiq; & potentiâ, & misericordiâ plurimum valeat.) Filios in Scapularis societatem relatos, qui abstinentiam modicam, precesq; paucas eis præscriptas frequentarunt, ac pro sui status ratione castitatem coluerunt, materno planè affectu, dum igne purgatorio expiantur, solari, ac in caelestem patriam obtentu suo quantocyus piè creditur efferre.

Quam vim & auctoritatem obtineat præfatum Officium, & unde hæc

Z 2

125.

Deiparam solere quantocyus Cōfratr. animas è Purgatorio liberare, probatur Divini auctoritate Officij.

hæc proveniat, quantumvè apud Fideles fidem promereatur, patet
 1. Part. Cap. 6. num. 41. demonstravimus: nonnulla tamen
 dictis adjungenda veniunt.

Quinam
 Pontifices
 approba-
 rint festum
 Commem.
 solemn. B.
 MARIE V.
 de monte
 Carmel.
 ejusq; Of-
 ficiu?

Animadvertendum imprimis est, *Sixtum V.* anno 1587. die 21.
 Junij Pontificatus sui anno 3. hoc festum solemniter Commemoratio-
 nis B. MARIE V. cum nonnullis alijs Festivitatibus Carmelit. Di-
 calceatorum Ordini proprijs, per Bullam incipientem, *Examin-*
quod in vobis elucet. comprobasse ac confirmasse. Quod circa idem
 Festum, & prædictum officium Commemorationis &c. post *Strum-*
V. præstitit *Paulus V.* anno 1609. die 10. Junij, subscribente *Cardi-*
Bellarmino, qui illud, aliq; officia propria Ord. Carmelit. Exca-
 de mandato sac. Congregat. recognovit, & approbavit: & *Præ-*
VIII. anno 1628. die 12. Junij, uti patet ex decreto sac. Rituum
 Congregationis in calce illius libri Officiorum excuso, & relato
 P. Irenæo inter Monumenta *Tractatus de protect. B. V. pag. 3.* & alijs.

Divinum
 Officiu
 non conti-
 net secun-
 dum om-
 nes sui par-
 tes doctri-
 nam fidei?

Animadvertendum est *secundò* Divinum Officiu non semp
 secundum omnes sui partes continere doctrinam Fidei, sed quando
 historias pias, quales sunt vitæ & acta Apostolorum, Martyrum
 Confessorum, aliorumq; Sanctorum, quæ proponuntur non ut cer-
 de fide, verum ut pia & humanitatis credibilia, ac moraliter certa.
 Ea tamen pars officij, quæ causam seu fundamentum continet alio-
 festivitatis, debet præ cæteris omnimodam habere veritatem, ac cer-
 titudinem: quod adeò verum est, ut etiam quando de aliquo, *Sacra-*
rum Fastis aliàs adscripto, instituenda est specialis aliqua festivitas
 ob particulare aliquod mysterium, aut rationem E. G. de S. Fran-
 cisco ob receptionem sac. Stigmatum; oportet ut ratio & funda-
 mentum talis festivitatis, ejusq; subsistentia ac veritas à Romano Pon-
 tifice prius examinetur, ac comprobetur, quam tale festum perma-
 tatur aut instituatur, etiam in particulari aliqua Diæcesi, aut Provin-
 cia: in examinando verò, dijudicando ac comprobando fundamen-
 to hujus festivitatis, ac cultus religiosi in illa DEO exhibendi, Pop-
 speciali Spiritus sancti assistentia dirigitur, ne facilè aberret.

Quid de
 causa ali-
 cujus festi-
 vitatis cen-
 sendum, &
 à quo illa
 discutienda,
 dijudican-
 daque
 sit?

Privilegiu
 Sabbat. est
 inter alia
 causa festi

Ex qua doctrina deduci & inferri posse videtur, privilegij Sa-
 batini veritas ac firmitas. Cum enim Privilegium hoc sit aliquatenus
 ratio ac fundamentum celeberrimæ festivitatis Commemoratio-
 scilicet B. V. MARIE de Monte CARMELO, juxta judicium & as-
 sentiam

Commem.
solemn. B.
Virg. de
mont. Cas-
mel.

tentiam Sedis Apostolicæ, post præmissum maturum, exactumq; exam-
men ac discussionem sacræ Rituum Congregationis, sequitur illud
omnimodam habere debere veritatem ac certitudinem. Sequela pa-
tet ex mox dictis. Antecedens probatur ex *lectione sexta* prælibati Of-
ficii &c. post verba namq; supra relata subjunguntur hæc: *Tot ergo
tantiq; beneficijs Ordo cumulat* solemnem *B. Virginis Commemorationem,*
ritu perpetuo ad ejusdem Virginis gloriam quotannis celebrandam instituit.

Licet autem hic, festum hoc Commemorationis Ordo instituisse
dicatur, attamen id non fecit, nisi ex indulto Sedis Apostolicæ, &
post discussum, dijudicatumq; ab eadem, sacræq; Rituum Congre-
gatione ejus causa, motivo ac fundamento. Et licet plura in hoc
fundamento includantur à DEIPARA Ordini collata beneficia, ta-
men infimum illorum non est Sabbatinum Privilegium, uti ex ipsarum
lectionum contextu liquido satis patere videtur. His accedunt indul-
gentiæ plenissimæ, quibus eandem Celebritatem in Ecclesia compro-
bare, confirmare ac illustrare voluit eadem Apostolica Sedes.

126.

D I C E S, Privilegium hoc, negotium esse particularis facti,
& non doctrinæ, in quo falli potest Pontifex, ac solis humanis te-
stimonij & informationibus potuisse moveri præfatos Pontifices,
sacramq; Congregationem ad tale Privilegium pro motivo ac funda-
mento dictæ Festivitatis adjudicando ac comprobando, igitur non
apparet, undè suam habeat firmitatem.

R E S P O N D. Privilegium hoc secundum se præcisè considera-
tum, videri particularis esse facti, prout tamen est ratio & funda-
mentum alicujus festivitatis, cultusq; religiosi in ea DEO exhiben-
di esse maximi planè momenti. Sicuti Canonizatio alicujus Sancti, li-
cet sit negotium particularis facti, quia tamen est maximi in Ecclesia
momenti, plusquam humana fide pollet, &c.

Nec refert, quod in his Pontifex moveatur & innitatur huma-
nis testimonij & informationibus. Quia licet hæc natura sua & præ-
cisè considerata sint fallibiles, nec amplius quam moraliter & huma-
nitus veritatem adstruant, nihilominus prout substant Divinæ provi-
dentia, qua Ecclesiam suam Spiritu sancto dirigente moderatur, & ut
eis Pontifex innititur, ac movetur ad discernendum de ratione ac
fundamento publicæ alicujus festivitatis, majorem asserunt fidem,
quam humanam ac moralem. Eodem planè modo, proportionem ser-
vata, quo in Canonizatione alicujus Sancti contingit: licet enim te-

Z 3

stimonja

testimonia ac informationes hominum natura sua fallere possint, considerando tamen illas, modo jam dicto, plusquam humanam fiderentur. Imò licet contigeret, quod ejusmodi informationes testimonialia, quibus Pontifex permovetur ad aliquid definiendum, quandoq; falsa essent, ejus tamen doctrina definitio, ac decretum fallere esse nequeunt, ob rationem jam insinuatam; atq; adeò ipsius Pontificis inquisitioni, ac diligentis promissa non est infallibilitas, sed personæ definiendi ac docenti ex cathedra, ut scilicet illius doctrina definitio ac decretum falsa esse non possint. Et tamen hoc universaliter intelligendū sit de rebus ad fidem, vel bonos mores attinentibus, piè tamen, juxta doctrinam S. Thomæ, de alijs etiam nonnullis rebus, veluti de Canonizatione Sanctorum, atq; similibus, propositione semper servata, credendum est.

*Quodl. 9.
art. 16.*

I 27.

Episc. auctorit. ac suffrag. asseritur Sabbat. Privilegium.

Quod sit ipsorum in similib. &c. munus?

Sanctissimorum Pontificum suffragio accedit illustrissimum Antistitum, quod in controversia, in qua versamur, plurimum fau- ponderis habet. Qui sicut à Spiritu sancto positi sunt, ut regerent Ecclesiam DEI, & à summo Pontifice in partem Pastoralis sollicitudinis vocati sunt. Hi, ut utriusq; vocationi atq; expectationi faciant honoris, sollicitè attendere & invigilare debent circa divina maxime, ne profana sacris corrumpantur: ideoq; nullam erigi in Diocesisbus sine Confraternitatem, nullas promulgari indulgentias, nec quicquam simile permittere debent, cujus prius non discussissent rationem, nec examinauerint veritatem, ac proponendi indulserint facultatem. Quis verò recenseat Antistites, quorum auctoritate à pluribus annis erecta atq; confirmata est Mariani Scapularis Confraternitas, atq; per eam promulgata Sabbatina indulgentia, sive privilegium? Quod postremum Episcoporum examen extremum pariter Sabbatini affert momentum. Ut enim in civilibus litteræ Principum supremæ ad Senatum referuntur, non ut ab eo auctoritatem adsciscant, sed ut probetur character Principis, numvè dolus irrepserit, aut quid simile? verum à Senatu semel probatæ rejiciuntur à nemine: ita in rebus Ecclesiasticis summorum Pontificum litteras legunt, & recognoscunt Præsules, plumbum, stylum & alia pro sua sapientia explorant, tandemq; de legitima ejusmodi litterarum natura & qualitate ferunt sententiam. Qua lata, nulli alteri concessa est facultas repudiandi, quod ipsi probaverint. Huc faciunt illa D. Gregorij verba ad Joannem Constant.

*Tom. 4. in
Regist. episc.
38.*

Constant. Episcopum: *Quid Fratres, inquit, tui omnes universalis Ec-
clesiæ Episcopi, nisi astra cæli sunt? quorum vita simul & lingua, inter peccata,
erroresq; hominum, quasi inter tenebras lucent: quæ sanè D. Gregorij sen-
tentia omnem auferre videtur facultatem reprobandi, quod Episcopi
probavère, omnemq; fraudis suspicionem ac tenebras remouent eo
à negotio, quod tót astris fuerit expositum & collustratum. Næ di-
gni non essent infulis ij Antislites, qui hæc omnia permetterent, si
falsa essent, aut suspecta; quinimò ijs annumerandi, de quibus Isaias
Cap. 18. ait: *Canes muti non valentes latrare.**

Hinc si urgeas, inquit Irenæus, quo fundamento Sabbatinum
Privilegium astruam? Remittam ad Episcopos, quorum autoritate
permittitur & erigitur SCAPULARIS Sodalitium. Quo argumento
id ipsi faciunt, eodem ego utor, ut vindicem, quod permittunt. Si
permissam ab Episcopis Confraternitatem SCAPULARIS absque
prævio examine contendas; præfatam opponam primùm sollicitudi-
nem: tum gratis dato, & minimè concessio, quod unus & alter rem
non discussit, illud idem de cæteris, non nisi falsò simulq; perab-
furdè, ac summâ Illustrissimorum Præfulum injuriâ dicam concludi.

LV BET hoc Caput præclarâ quâdam Navarri doctrinâ obfigna-
re, quâ non modò ea, quæ hæcenus diximus, verùm etiam ea, quæ
in sequentibus Capitibus dicemus, confirmantur. *Is, Commentar. in Ru-
bric. de judicijs, num. 52. in fine. docet, [ad habendam firmitatis credu-
litate sufficit testimonium Historiæ sacre, quia in illa nihil est fal-
sum; Cap. Ego solis. dist. 9. Sufficeret etiam Bulla authentica Papæ, vel
Cæsaris, & etiam sententia, quæ in rem judicatam transisset. Arg. Cle-
ment. 1. de probat. & L. res judicata pro veritate habetur. ff. de regul. jur.
Sufficeret etiam instrumentum publicum, legitime confectum: Origina-
le, vel Exemplum cum solemnitate debita ex eo transumptum, jux-
ta cap. 1. & 2. & Cap. Cum Ioannes. & Cap. fin. de fide instrument. Suffice-
ret etiam fama in antiquis, hoc est, quæ ante centum annos contige-
rent, secundum Innocent. in Cap. Veniens. de verborum significat. quem
post alios declarat Decius in Cap. 1. de appellatione. num. 18. Sufficeret
etiam, ut arbitror, testimonium duorum testium, communiter pro
idoneis habitorum & juratorum. Arg. cap. in omni. de testibus. Cap. Cum
esses. de testament. Licet non citatâ parte id factum fuerit; quia illud
magis pertinet ad solemnitatem fori exterioris, quàm ad informatio-
nem*

128.

Recensentur
varij
modi con-
ciliandi fir-
mam fidem
seu credu-
litate.

nem interioris *Argum. cap. in Nomine Domini. de testibus.* Hæc si applicentur materiæ, in qua versamur, facile apparebit asserti nostri de Sabbatino Privilegio omnimoda veritas ac firmitas.

CAPUT IX.

Confirmatur Bullæ Sabbatinæ privilegium ex doctrina S. Thomæ, communiq; judicio ac sententia celeberrimarum Universitatum, plurimorumq; Doctorum per IV. ætates sibi succedentium.

129.

I ea, quæ hæcenus produximus, maturè perpendantur poterunt, meo judicio, omnem intellectum benè dispositum ad piè credendum, & benè sentiendum de privilegio Sabbatino non ægrè, imò vel reluctanter pertrahere non pauca verò supersunt argumenta haud levis ponderis ac momenti, quæ juncta superioribus Lectorum animos excisis scrupulis universis facile omninò convincent. S. Thomas differens 22. q. 171. de essentia Prophetiæ, docet *art. 5.* dupliciter à DEO moveri & instrui Prophetam in rebus occultis, seu revelandis, aut per revelationem expressam, aut per inspirationem sive instinctum occultum. *Mon.* inquit, *Propheta dupliciter à DEO instruitur: uno modo per expressam revelationem: alio modo per instinctum quendam occultissimum, quem nequam humanae mentes patiuntur, ut Augustinus dicit super Genesim ad litteram.* Inter hos verò duos modos non exiguum discrimen intercedit. Ille enim, qui aliquid à DEO discit per expressam revelationem, certissimus redditur illud esse à DEO; ac proinde ei non posse subesse falsum. Alius verò, qui per instinctum occultum movetur, non est certus, neq; discernere valet, utrum illud sit à DEO, an à proprio spiritu: verum præstat de his differentem ipsum audire Angelicam Doctorem: *De his ergò, quæ expressè per Spiritum Prophetiæ Propheta cognoscit, magnam certitudinem habet, & pro certo habet, quod hæc sunt sibi divinitus revelata. Vnde dicitur Hierem. 26. in veritate misit me Dominus ad vos, ut loquerer in aures vestras omnia verba hæc: alioquin si de hoc ipse certitudinem non haberet, fides, quæ dictis Prophetarum immutata*

Propheta dupliciter à DEO instrui ac moveri solent.

Loc. cit.
Magna intercedit inter hos duos modos diffe-